

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 07.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7934** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 - 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба „ДЖАМБО СВ“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя С. А. В. срещу решение № ПО-75 от 08.08.2023 г. на директора на ТД НАП - [населено място], с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. с № 53-03-2466/02.08.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от „ДЖАМБО СВ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № С230022-023-0002028/27.07.2023 г., издадено от Г. Ш., на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение е незаконосъобразно, постановено при непълнота на доказателствата, необосновано и издадено в противоречие с материалноправните и процесуалноправните разпоредби на чл. 121 и чл. 195 от ДОПК. Излагат се доводи, че в ПНПОМ не се съдържат достатъчно данни за двата основни факта, основаващи логическия извод за бъдещо затруднение - размерът на предполагаемото задължение и установеното имотно състояние на дружеството. Не претендира разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адвокат С., редовно упълномощен, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. Р., оспорва жалбата. Намира, че оспорения акт е законосъобразен. Претендира разноски по делото.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото административна преписка се установява, че с постановление с изх. № С230022-023-0002028/27.07.2023 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК са наложени следните обезпечителни мерки: 1./ Възбрана върху поземлен имот с КИД № 68134.8706.11, складова база, находяща се в [населено място], [община], обл. С., местност „Могилата“ с цена на придобиване 66 900,00 лв; 2./ запор върху банкови сметки на лицето, находящи се в: - търговска банка „Уникредит Булбанк“ АД - за сума в размер на 194 907, 50 лв. - търговска банка „Първа инвестиционна банка“ АД - за сума в размер на 194 907, 50 лв. и 3./ Запор върху следните МПС: - товарен автомобил „Ш.“, рег. [рег.номер на МПС] , рама ТМВ1JСNР5J7551090, двигател №DFH402064, година на производство 2017 г., мощност 140 kw, със застрахователна оценка 32 000,00 лв. - товарен автомобил „Ш.“, рег. [рег.номер на МПС] , рама ТМВ1JСNР4J7521076, двигател №DFC236865, година на производство 2017 г., мощност 140 kw, със застрахователна оценка 32 000,00 лв

Постановлението, с което са наложени предварителните обезпечителни мерки, е издадено във връзка с мотивирано във връзка с мотивирано искане за предварително обезпечаване № Р-22221923002999-039- 001/12.06.2023 г. от Г. Б. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. във връзка със задължения, които предстои да бъдат установени в резултат на ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221923002999-020-001/19.05.2023 г., а очакваният размер на задължението е 325 807, 50 лв. от които - главница в размер 260 850, 00 лв. и лихва 64 957, 50 лв. към дата 07.06.2023 г.

Установя се, че до „Уникредит Булбанк“ АД е било изпратено запорно съобщение с изх. № С230022-003-0043743/27.07.2023 г., но не е депозиран отговор от страна на банката за налагане на запор по сметката на жалбоподателя. В отговор на съобщение с изх. №0230022-003-0043744/27.07.2023 г. от страна на търговска банка „Първа инвестиционна банка“ АД било получено потвърждение за налагане на запор по сметката на „ДЖАМБО СВ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. Молбата за вписване на постановлението с изх. № 0210022-153-0003774/27.07.2023 г. била депозирана в Служба по вписванията [населено място] като съгласно направена справка от дата 07.08.2023 г. същата е вписана по партидата на дружеството. Относно налагането на запор на 2 бр. МПС описани в постановлението, не били представени доказателства към момента на постановяване на решението на директора на ТД на НАП –С., че това е сторено.

С Решение № ПО-75 от 08.08.2023 г. на директора на ТД НАП - [населено място], е оставена без уважение, като неоснователна жалба с вх. с № 53-03-2466/02.08.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С. на „ДЖАМБО СВ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № С230022-023-0002028/27.07.2023 г., издадено от Г. Ш., на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 ДОПК с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящия административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12, ал. 2, т. 1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител. Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество. Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права, обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона /ДОПК/ процедура,предпоставки,срокове и органи. В чл. 195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

Съдържанието на постановлението е изчерпателно изброено в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК - постановлението се издава в писмена форма и съдържа, името и длъжността на органа, който го издава, наименованието на акта, номера и датата на издаването му,

фактическите и правните основания за издаването му, наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника, размера на публичното задължение и лихвите, вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението, датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Препис от постановлението се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията.

Видовете обезпечителни мерки са посочени в нормата на чл. 198, ал.1 от ДОПК-обезпечението се извършва с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със заповест за движими вещи и вземания на длъжника, със заповест за сметките на длъжника, със заповест за стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

Налагането на предварителни обезпечителни мерки по реда на чл.121 ДОПК представлява изключение от общия принцип на чл. 195, ал. 1 ДОПК, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Тъй като предварителните обезпечителни мерки могат да се налагат още в хода на ревизията, става дума за обезпечаване на предполагаеми, а не на установени задължения. От своя страна, налагането на предварителни обезпечителни мерки, е визирано в нормата на чл.121 от ДОПК, като съгласно алинея първа на същия текст е посочено, че в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

По силата на алинея втора, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197.

Съгласно чл.121, ал. 5 ДОПК, при проверката, съдът следва да прецени наличието на условията за налагане на предварителни обезпечителни мерки- дали са наложени с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на което събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни и изпълнението на изискванията за невъзпрепятстване на дейността на лицето, спрямо което се налагат. Наред с това, законодателят е предвидил срок, с който могат да бъдат продължени наложените предварителни обезпечителни мерки-не по-дълъг от срока за приключване на ревизионното производство.

В настоящия случай с оглед на обсъдените по-горе доказателства, съдът намира, че постановлението и потвърждаващото го решение на Директор ТД на НАП са немотивирани.

Безспорно се установява, че публичният изпълнител е поискал мерките в хода на ревизия, макар и искането да е направено в кратък период след възлагане на ревизията на дружеството жалбоподател, като мотив е посочено, че последното е ползвало данъчен кредит общо в размер на 260850,00 лв. по фактури издадени от „СТРОЙ КЪМ ПАНИ КОМ ЕРС“ ЕООД /с предишна фирма „Вила Пирина“ ЕООД/ и „НИК ТРАНС СТРОЙ“ ЕООД, които дружества в системата на НАП били „маркирани като доставчици с рисково поведение“, а последното било и deregистрирано по ЗДДС .

С постановлението за налагане на обезпечителни мерки изх. № С230022-023-0002028/27.07.2023 г., издадено от Г. Ш., на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., са наложени: 1./ Възбрана върху поземлен имот с КИД № 68134.8706.11, складова база, находяща се в [населено място], [община], обл. С., местност „Могилата“ с цена на придобиване 66 900,00 лв; 2./ запор върху банкови сметки на лицето, находящи се в: - търговска банка „Уникредит Булбанк“ АД - за сума в размер на 194 907, 50 лв. - търговска банка „Първа инвестиционна банка“ АД - за сума в размер на 194 907, 50 лв. и 3./ Запор върху следните МПС: - товарен автомобил „Ш.“, рег. [рег.номер на МПС] , рама ТМВ1JСNР5J7551090, двигател № DFH402064, година на производство 2017 г., мощност 140 kw, със застрахователна оценка 32 000,00 лв. - товарен автомобил „Ш.“, рег. [рег.номер на МПС] , рама ТМВ1JСNР4J7521076, двигател № DFC236865, година на производство 2017 г., мощност 140 kw, със застрахователна оценка 32 000,00 лв

Съществен за преценката на съда по материалната законосъобразност на обжалваните актове е въпросът за мотивираността на искането на органа по приходите, тъй като на него се основава постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Според настоящия състав на съда законовото изискване в чл. 121, ал. 1 ДОПК за мотивиране на искането на приходния орган е израз именно на необходимостта от обоснована преценка между размера на бъдещото задължение от една страна и имущественото състояние на длъжника от друга. Въз основа на нея и при наличие на категорични данни, че размерът на бъдещите публични задължения надвишава имуществото на лицето, може да се направи обосновано предположение за затруднение или невъзможност за събиране на бъдещите вземания като защитим публичен интерес.

В случая, от формална, външна страна, е налице искане на публичния изпълнител, но същото не може да се определи като мотивирано искане. В искането за предварително обезпечаване на задължения и в последствие в издаденото ПНПОМ от е посочено само както се посочи по-горе, че е ползван ДК от две дружества, които дружества в системата на НАП били „маркирани като доставчици с рисково поведение“, както и , че едното от тях било регистрирано по ЗДДС. Тази мотивировка е обща, не е извършен анализ за всеки един от периодите на размера на приходите и предполагаемият размер на разходи, като въз основа на тях е обусловен извод, че са налице публични задължения за покриването на които жалбоподателят не притежавал достатъчно активи, които биха могли да послужат като обезпечение на задълженията, които ще бъдат установени, поради което е предложен запор на банковите сметки на лицето и МПС, и възбрана недвижими имоти негова собственост. Такъв анализ не е бил извършен. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и данни, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл.169 АПК) и спазен ли е принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка в този смисъл следва да отговаря на изискванията визирани в [чл. 196, ал. 1 ДОПК](#). Съгласно разпоредбата на [чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК](#), в постановлението е необходимо да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

В случая, постановлението, чиято законосъобразност е била предмет на оспорения административен акт, има за свое фактическо основание предполагаемият размер на

задължението на жалбоподателя, без да е обосновано по какъв начин и въз основа на какви фактически установявания е формиран този предполагаем размер. От съдържанието на постановлението не става ясно, какъв е характерът и естеството на публични задължения. Посочването единствено на техния размер, пречатства възможността съдът да прецени въпроса за това, дали същите са установени правилно и съответно дали са станали изискуеми съобразно нормата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК.

Не са изследвани конкретни факти и обстоятелства за предприемане на действията за предварително обезпечаване, както и наличието на обезпечителната нужда.

Без изследвана и установена от административния орган обезпечителна нужда, производството по налагане на обезпечение би се откъснало от своята цел и би влязло в очевидно противоречие с основен принцип в административната дейност – този на съразмерност, прогласен в чл.6 АПК и представляващ самостоятелен източник на задължение за административния орган – да упражнява правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо като не засяга права и законни интереси на правните субекти в степен, по-голяма от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Съдебният контрол върху оперативната самостоятелност е допустим на общо основание, доколкото оперативната самостоятелност следва да се упражнява въз основа на закона, в рамките, определени от закона и за постигане целта на закона. Нарушаването на което и да е от тези три изисквания води до незаконосъобразност на административния акт, макар постановен в условията на оперативна самостоятелност.

На първо място съдебният контрол върху оперативната самостоятелност се състои в овластяване на съда да провери дали при издаване на административния акт административният орган е установил прецизно и пълно обстоятелствата, които са от значение за издаването на административния акт, доколкото това не е въпрос на оперативна самостоятелност.

В разглеждания случай нито органът, наложил обезпечителната мярка, нито по-горестоящият административен орган, е събрал по реда на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК доказателства, относими към преценката за наличие на обезпечителна нужда. Напротив – този въпрос в ПНОМ изобщо не е обсъждан, а в решението на ответника са изложени неясни мотиви въпреки изричните доводи на жалбоподателя в жалбата до по-горестоящия административен орган. Липсват доказателства за факти, които извън имущественото състояние на дружеството, да могат за обосноват вероятност на извода, че без наложената с процесното ПНОМ обезпечителна мярка, ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на предполагаемите задължения

Разпоредбата на чл. 195, ал. 1 ДОПК предвижда, че обезпечение се извършва, ако без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително, когато е разсрочено или отсрочено. Няма съмнение, че цел на уредбата е защита на публичния интерес, на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите до окончателното му погасяване. Определяща е обаче обезпечителната нужда – възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. Освен, че не е обоснован предполагаемият размер на публичното вземане, не е изследвано детайлно и обезпечителната нужда. Преписката не съдържа данни, а и не се твърди, че публичният изпълнител е извършил преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публичните вземания.

Общо изискване към всеки административен акт е спазване на принципа за

съразмерност на административните актове и изпълнението спрямо засягането на правата и законните интереси на адресатите им, прогласен в субсидиарно приложимия АПК - чл. 6, още повече при специалното изискване на чл. 195, ал. 2 от ДОПК за мотивиране на обезпечителната нужда. Ето защо преценка на обезпечителната нужда и съответна на нея мярка, постигаща целта на изпълнението и по възможност по-благоприятната за длъжника, е дължима и при налагането на обезпечителни мерки по реда на Глава 24 от ДОПК.

По изложените съображения, съдът намира, че в настоящия случай са налице основания за отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки по смисъла на чл. 197, ал. 3 ДОПК, тъй като публичният изпълнител не е спазил условията по чл. 121, ал. 1 ДОПК за налагането им.

По изложените съображения, обжалваното решение като постановено в противоречие с обсъдените правни норми е материално незаконосъобразно и следва да бъде отменено

По разноските по делото:

С оглед изхода на делото, право на разноски притежава подателят на жалбат, като такива следва да му се присъдят в размер на 1050 лева, от които 50 лева – държавна такса и 1000 лева – възнаграждение за един адвокат.

Водим от горното и на основание чл.197, ал. 2 във връзка с чл.144, ал. 1 и чл.161, ал.1, изречение трето от ДОПК, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба „ДЖАМБО СВ“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя С. А. В., решение № ПО-75 от 08.08.2023 г. на директора на ТД НАП - [населено място], с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. с № 53-03-2466/02.08.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от „ДЖАМБО СВ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № С230022-023-0002028/27.07.2023 г., издадено от Г. Ш., на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № С230022-023-0002028/27.07.2023 г., издадено от Г. Ш., на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на ДЖАМБО СВ“ ООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 1050 лева ,разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

